

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIII | číslo 1 | neděle 27. února 2022

Obsah čísla

Od zvyku mířit ke vztahu

Svatost i slavnost smíření

Jak na zpověď prakticky

Říci ne prázdným slovům

Zpověď: mučírna, nebo laskavé setkání s Bohem?

Vzpomínky klientů Charity

Mikuláš a FILMAP

Náš vztah k politikům

Modlitba za politiky

Modlitba na nádraží

Okénko papeže Františka

Úspěšná tříkrálová sbírka

Ze zážitků koledníků

Ohlasy ze setkávání synodálních skupinek

Tlukot na dveře

Jenom hříchy, a ne omáčka

Možná si pamatujete na některou ze svých prvních svatých zpovědí. Malý človíček, zpocený strachem, aby nezapomněl vyznat, že záviděl spolužákovi bonbon a skrze to nepřišel do věčného ztracení, si pro jistotu napsal své hříchy na papírek. A ten pak ještě před zpovědí ztratil. Chvilé, kdy to zjistil, byla ještě těžší než samotná zpověď.

Ve starším věku přešel školák při zkoumání svého nitra od bonbonů k závažnějším zamyšlením: Líbí se mi moje spolužačka a drželi jsme se za ruku, nebylo to proti šestému přikázání? Nebo: Jestlipak jsem se nechoval nelaskavě k rodičům?

Jako ještě starší se možná začal připravovat mnohem zodpovědněji a důkladněji, například pomocí zpovědních zrcadel, která důkladně zamávala jeho představami o hříchu. Jak si má člověk vyložit třeba požadavek ze starého kancionálu, aby „dohlížel na mravné chování čeledí?“ Nebo měl raději vzít jiné zrcadlo?

Poté, co se kající rádne připravil, přichází na řadu samotná svátost smíření a u ní se setkává s knězem. Zpovědníci jsou různí. Někteří jsou neobyčejně laskaví a mají snahu nalézt pro každého i toho nejtěžšího hříšníka povzbudivé slovo. Od jiných bohužel člověk neodchází s lehkostí, jakou by mu měla poskytnout nabytá milost posvěcující, ale s pocitem zbitého psa.

Přispíváme k tomu ale i my. Co má dělat kněz, když místo vyznání hříchů slyší „Pane faráři, tak jako obvykle“? Nebo když zpověď považujeme za příležitost k dlouhotrvajícímu otevření svého nitra, navzdory frontě, která s brbláním čeká za našimi zády? Pak se stane, že ze zpovědnice vyběhne rozčilený kněz a na ostatní volá: „Hříchy, jenom hříchy, omáčka mě nezajímá.“

A pak má zpověď ještě jeden rozměr, ten nejdůležitější. Setkání s Bohem, s Otcem milosrdným, chápajícím, odpouštějícím. O tom všem a zážitcích s tím spojených si můžete přečíst v tomto čísle, které je zaměřeno na svátost smíření. Přeji vám dobrý start do postní doby. ■

Pavel Ludvík

Od zvyku směřovat ke vztahu

Občas nám pomůže, když dostaneme dotaz na nějaké téma, že se podíváme zpět do našeho života, jak jsme to měli osobně. Takto jsem to prožil teď s tématem FOMU – zpověď. Když se podívám zpět, tak jsem si uvědomil, že jsem vyrůstal v rodině, kde se do kostela chodilo, a protože jsem ministroval, tak i ve všední den. S tím se pojilo, že jsme chodili ke svatému přijímání a byli jsme i v náboženství poučeni, že je dobré chodit každý měsíc ke zpovědi. A protože jsme viděli zpovídat se i naši mamku (tátu jsme již neměli), tak to bylo něco přirozeného.

Vzpomínám si z hodin náboženství, že jsme slyšeli od o. Adama Ruckého o 9 prvních pátcích. Dostali jsme taky obrázek Božího milosrdenství a dodnes v duchu vidím na jeho zadní straně mou rukou nalinkovaných 9 řádků. A kdo se o to někdy pokusil, tak se přizná, že se to většinou nepodařilo napoprvé a začínali jste znovu. A co mě na tom už na základní škole zaujalo? Pamatuji si dodnes jeden příslib, který mě nejvíce oslovil, a řekl jsem si, že se o to pokusím. Dostala jej sv. Marie Markéta Alacoque při zjevení Ježíše, že kdo si vykoná v okruhu prvního pátku v měsíci zpověď, tedy nemusí to být nutně přímo na první pátek, ale na první pátek se účastní mše svatě a přistoupí ke svatému přijímání, tak nezemře bez smíření s Bohem a přijetí svátostí.

Taky jsem si u sebe všiml, že když jdu ke zpovědi později, narůstá ve mně vnitřní neklid, huř se ovládám. Nejednou jsem slyšel od sourozenců: „Co je ti?“ A já věděl, že přišel čas neodkládat zpověď. Později jsem začínal při četbě Písma žasnout nad Božím odpuštěním, které nám Bůh ve svém milosrdenství nabízí do konce našeho dechu. Taky jsem pochopil, že Bůh sám nám říká, že hřích je bariérou, skrze kterou, ač by chtěl, nemůže v našem životě rozvíjet svůj život naplno. Ale zná řešení, jak tuto bariéru odstranit a poničené obnovit.

Jedním takovým osobním objevem pro mě v Bibli bylo, že Ježíšovi rodiče znali důvod jeho příchodu na svět už od jeho početí. Znali to samozřejmě z prorocství, ale teď je jim to připomenuto. V okamžiku, kdy chce sv. Josef propustit Pannu Marii, tak se mu zjeví anděl a mimo jiné řekne: „Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“ (Mt 1,21). A když se narodil Jan Křtitel a Zachariáš mohl konečně promluvit, tak říká: „A ty, synu, budeš nazván prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem, abys mu připravil cestu a dal jeho lidu poznat spásu v odpuštění hříchů...“ (Lk 1,76-78). Tedy už od početí Ježíše je nám připomínáno to, co nás odděluje od Boha a s čím si nemůžeme sami pomoci. Ale je to sám Bůh, kdo nám nabízí pomoc, když to bere na sebe v osobě svého Syna. Ježíš to připomíná při poslední večeři, když bere kalich do rukou: „Pak vzal kalich, vzdal díky a podal jim ho se slovy: ‚Pijte z něho všichni. Neboť toto jest má krev, která zpečetuje smlouvu a prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů‘“ (Lk 26,27-28).

A co je pro mě potvrzením, že tohle bylo stěžejním posláním Ježíšova života a smrti, tak jsou jeho první slova po zmrtvýchvstání: „Ježíš jim znovu řekl: ‚Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.‘ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ‚Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou‘“ (Jan 20,21-23). A zvláště Nový zákon je pro mě plný srozumitelných podobností, kterými se nám samotný Ježíš snažil ukázat, jak se Bůh raduje, když nám odpouští. Má větší radost z nalezení jedné ztracené ovce: „Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují“ (Lk 15,7). A nejde nevzpomenout

asi největší Ježíšovo podobenství o Božím milosrdenství, podobenství O marnotratném synu (Lk 15,11-32).

Přiznám se, že s četbou Písma se proměnil můj vztah ke zpovědi. Už to není jen otázka zvyku, něčeho, v čem jsem vyrůstal, ale je to najednou setkání s takto milujícím Otcem. A k povzbuzení Písma se postupně přidávají další autoři, kteří dávají povzbuzení či potvrzení toho, co ve zpovědi zažívám. Častým naším problémem může být, že se nám hříchy opakují. Tak nejednou zaznívá otázka: „Má to cenu k té zpovědi jít, když se nelepším?“ Zde mi pomohl o. Marián Kuffa: „Představte si, že máte dvě zahrádky. V jedné zaseješ mrkev, v druhé zaseješ mrkev. V té první trháš plevel, v druhé to však neděláš. Kde to děláš pravidelně, tam ti vyroste obrovská mr-

kev. Kde netrháš, dočkáš se jen malé nebo žádné mrkve. Svátá zpověď je jedním z největších projevů pokory.“ A ještě dodává: „Jak mít čisté srdce? 1. Nic nečistého do srdce nepustit. 2. Anebo všechno nečisté vyhodit ze srdce lopatkou. Lopatka je zpověď. Pro nás lidi je lehčí vyházovat, jako nepustit.“

Papež František mnohokrát připomíná touhu Boha odpustit člověku: „Bůh vždycky odpouští: zapíše si to do hlavy a do srdce. Bůh vždy odpouští. Jsme to my, kdo se unavuje prosit o odpuštění. Ale vždycky odpustí. I ty nejošklivější věci.“ (katecheze 19. 1. 2022)

A tak nám všem přeji objevit nabídku Božího odpuštění, zakusit ji natolik, že po ní vždy sáhnou, když budu mít příležitost. ■

O. Pavel Šupol

Přístupovat ke svátosti smíření, jako by to byla slavnost

Nedávno mě zaujala myšlenka otce Pavla, že bychom měli přístupovat ke svátosti smíření, jako by to byla slavnost. Zodpovědně, upřímně vyznat své poklesky. Občas se stane ze zpovědi taková rutinní záležitost: „Je první pátek, měl bych se jít jako správný katolík vyzpovídat.“ Není to ale něco obyčejného, setkávám se přece s Božím milosrdenstvím, které mě znovu a zase očisťuje, usmírjuje, mohu znovu a zase prožít ty chvíle v milosti posvěcující a zažít ten úžasný pocit: „Pane, jak moc mě miluješ, že jsi mi opět odpustil.“

Vzpomínám si na své dětství, kdy mi moje maminka před zpovědí dávala číst 51. žalm. Pozastavovala jsem se nad slovy – pokrop mě yzopem, netušila jsem, co to znamená, ani jsem nerozuměla obětem býčků. Až o hodně později jsem mohla tento žalm více „ocenit“. Maminka věděla, proč se k němu vrací.

Často jsem jezdila s rodiči a mladší sestrou na Svátý Hostýn. Společně jsme zde chodili ke zpovědi. Moje sestra měla asi deset let a poctivě si vypsala své hříchy. Když

je ve zpovědnici přečetla, pan farář neoceňoval poctivou přípravu, nýbrž ji uzemnil: „No, máš toho dost.“ To ji moc nepovzbudilo. Současný papež František nabádá kněze, aby byli při svátosti smíření milujícími otci, kteří nesoudí, ale povzbuzují.

Jistě máme my křesťané různé zkušenosti se zpovědí či zpovědníky. Vzpomínám na otce Tinku, jak mi při zpovědi řekl: „My si nosíme své hříchy v batůžku na zádech a moc na ně nevidíme, ale máme před očima batůžky druhých lidí, no a tam je vidíme velmi dobře...“

Teď v době covidové, když otec zpovídá ve „skleníku“, je lépe vidět, jak tam trpělivě čeká na ovečky, které přijdou odevzdat Pánu, co je tíží. Máme spoustu možností, kdy si můžeme udělat pořádek v duši, ze srdce odstranit to harampádí, jak to kdysi trefně přirovnal otec Vojtěch. Když upřímně vyznáme, čím jsme chybili, odměnou je nám ten úžasný pokoj, co se nám v srdci usídí. Jako by nám Pán říkal: „Přines mi svou slabost a přijmi můj pokoj.“ ■

Marie Jurygáčková

Jak na zpověď prakticky

Připomeňme si, že je to Bůh, který se těší z toho, že nám lidem může odpouštět. Poprosme tedy na začátek Ducha svatého, ať nám pomůže se dobře připravit.

Sáhněme pak po některém ze zpovědních zrcadel. Tip pro přípravu na cestách: V Kancionálu (bývají v kostelích k zapůjčení, máme jej i v aplikaci do mobilu) máme dva. Všechna další nám mohou pomoci, protože se jimi pokaždé jiným způsobem můžeme podívat na náš vztah k Bohu. A tím taky zpytování začneme. Nezapomeňme, že 1. přikázání je nejdůležitější a všechna ostatní odrážejí, jaká je odpověď mého života na tuto pravdu, že mě Bůh miluje.

Jak často chodit ke zpovědi? Doporučuje se kolem jednoho měsíce. Protože kromě milosti posvěčující, kterou v nás Bůh skrze zpověď obnovuje, nám taky dává milost pomáhající, díky které mohu něco z mých chyb změnit. Čím ale dále od zpovědi, tím v nás tato milost slábne, protože s ní díky přibývajícím hříchům méně spolupracujeme.

První přikázání je ze všech přikázání nejdůležitější!

Je potřeba zpověď? Nestačí jen po zpytování svědomí Pána Boha poprosit o odpuštění? Katechismus nás učí, že pokud jsme při zpovědi úmyslně nezamlčeli žádný těžký hřích, tak jsou nám rozhřešením odpuštěny i VŠECHNY lehké hříchy. Zde je tedy velká jistota, že skrze zpověď je mi odpouštěno i to, co si třeba ještě neuvědomuji, že je hříchem.

Jak probíhá vlastní zpověď najdeme taky v Kancionálu.

Co když z nějakého důvodu nemohu dostat rozhřešení? Přesto prostě Pána Boha o odpuštění, jeho milosrdenství je nekončné. A nebojte se požádat kněze o duchovní rozhovor. Vždyť Boží milosrdenství je věčné a je nabídnuto všem.

Co je to těžký hřích?

Těžký hřích je definován 3 podmínkami. Jedná se o závažnou oblast, udělal jsem jej vědomě a dobrovolně.

Závažné oblasti podle Desatera

1. Rouhání, praktikování okultismu, satanismu, svatokrádež = zamlčení těžkého hříchu ve sv. zpovědi, sv. přijímání ve stavu těžkého hříchu, zneuctění svatého místa nebo věci, zneuctění Eucharistie, vědomé setrvávání v bludu, odpad od víry.
2. Posměšné a rouhavé řeči o Bohu, svatých věcech, křivá přísaha.
3. Neúčast na bohoslužbě a těžká práce v neděli a zasvěcené svátky (výjimky – nemoc, směny v zaměstnání, starost o nemocné děti, staré rodiče...). Nedodržení povinnosti sv. přijímání o Velikonocích, když jdu jednou za rok, předchází mu vždy zpověď.
4. Fyzické násilí nebo psychické týrání rodičů, dětí; ponechání v těžké nouzi jak rodičů, tak dětí. Plnění slibů daných Bohu, co se týče výchovy ve víře.
5. Vražda, potrat, euthanasie, těžké ublížení na zdraví, přímé ohrožování života svého nebo druhých, užívání drog, alkoholismus, živená nenávisť, prokletí, fyzické násilí nebo psychické týrání partnerů.
6. a 9. Zneužívání pohlavního pudu: pohlavní styk před manželstvím nebo mimo manželství (přítěžující okolnosti: mezi ženatými a vdanými), sebeukájení (onanie), homosexuální úkony, pohlavní zneužívání dětí, pornografie, prostituce, sexuální obtěžování, různé sexuální zvrácenosti, používání umělé antikoncepce.
7. a 10. Krádež, loupež (povinnost věc vrátit nebo nahradit), závažný podvod (též na daních), nespravedlivá nebo zadržovaná mzda.
8. Pomluva ve vážné věci, nepravdivé svědectví u soudu, hrubá lež (zkrátka kdykoliv, když byl bližní těžce poškozen). ■

O. Pavel Šupol

Říci ne prázdným slovům

Pomalou se blíží Popeleční středa a s ní doba přípravy na Velikonoce. Pravidelně v tu dobu se u mne začínají objevovat myšlenky: Měl bys jít ke zpovědi, kdy jsi byl vlastně naposledy? Současně si vždy začínám víc a víc uvědomovat, jak je pro mne svátost smíření důležitá.

První zpověď jsem prožil v šestadvaceti letech těsně před svým křtem. Měl jsem toho na srdci mnoho, velmi mnoho. Nebylo pro mne vůbec jednoduché svému zpovědníkovi odhalit svá selhání. Za některá jsem se opravdu hodně styděl. Měl jsem strach, že se po tomto odhalení už budu před ním vždycky cítit trapně.

Jak pak roky ubíhaly, učil jsem se ve víře žít. Snažil jsem se zpověď neodkládat a hlavně si vždy vybavit a vyznat své největší maléry. Někdy se mi to dařilo víc, jindy jsem s tím měl problém. Byly i dlouhé měsíce, kdy jsem na zpověď zapomínal. Postupně jsem také zjistil, že má selhání se pravidelně opakují a musím se z nich zpovídat znovu a znovu.

Opět jsem se při zpovědi cítil trapně. Stejnému knězi jsem musel pravidelně přiznávat, že jsem pořád stejný, že u mne nastala žádná změna k lepšímu. Proto jsem se snažil zpověď vždy zaměřit na jinou oblast svého života. Jednou jsem řešil své vztahy v práci, příště vyznal svou neopatrnost a podrážděnost při řízení auta, po nějaké době přišel na řadu můj promarněný čas na internetu.

Zlom v mém prožívání svátosti smíření nastal v roce 2009. Zúčastnil jsem se krásné chlapské akce zvané Iniciale. Tam jsem se s Pánem setkal tváří v tvář. Slovy se to nedá popsat. Naplno jsem prožil, že jsem milovaným Božím synem. UVědomil jsem si, že žádný můj skutek mne nemůže odloučit od Boží lásky.

Tam na Vysočině mi Pán pomohl si některé věci v sobě poskládat. Bylo to i vědomí mého hříchu. Prožil jsem zcela jedno-

značně, že na straně Boží jsou dveře vždy otevřeny. Nemohu si Boží lásku nijak zasloužit. On mne vždy miluje úplně a bez podmínek. Miluje mne i tehdy, když udělám něco špatného nebo promarním příležitost udělat něco dobrého.

Postupně ve mně začala růst myšlenka, že mými hříchy nejsou mé špatné skutky, zkratky a selhání. To už jsou jen následky mého jediného a hlavního hříchu. Tedy toho, že neprožívám svůj život ve spojení s Pánem. Pokud Ho zvu do svého života, ptám se na Jeho názor, vstávám s Ním i usínám, není prostor pro hřích.

Chci čtenáře uklidnit: Nedaří se mi to! Ovšem už jsem prožil mnoho hodin a dnů, kdy mi Boží blízkost účinně pomáhala. Cesta k tomu cíli je jednoduchá i velmi obtížná. Nejprve se musím přinutit ráno včas vstát. Ztišit se, vnímat přítomnost Boží. Pak je důležité nevystavovat oči a uši prázdným, nedůležitým slovům, obrazům a informacím. Přečíst si slova Písma a nechat je na sebe působit. Nechat na sebe působit ticho. V tichu pak mohu zaslechnout Boží hlas.

Najednou může být celý den jiný. Klidný, pokojný, radostný i uprostřed největšího chaosu. Mohu tak nějak na pozadí vnímat Boží přítomnost, jeho zájem a péči. Přirozeně si vzpomenu na své blízké, přátele a události, které chci svěřovat do Boží péče. K tomu všemu potřebuji sílu. Boží sílu, Boží energii, Boží pomoc. Sám ze svých sil toho nejsem schopen.

Svátost smíření je pro mne nejlepším zdrojem této síly, energie i pomoci. Někdy prožiju radost ze setkání s Pánem přímo při rozhřešení. Jindy blízkost Boží přímo v tu chvíli necítím. Ale následující dny vždy vnímám, že mne Pán nese, pomáhá, prostě je mi blízko. Je pro mne mnohem snazší konat dobro.

Měl bych jít ke zpovědi... Kdy jsem byl vlastně naposledy...? ■

Petr Staněk

Mučírna, nebo setkání s Bohem?

Jak pro koho. Je to především velký dar Boží lásky, jedinečné setkání s tím, který nás miluje, který na nás čeká, aby se nás ujal, sňal z nás břemena našich hříchů a vrátil nám radost ze života – říká jeden z velmi známých a oblíbených kněží. Je to tak, jde především o to, abychom se naučili žít s vědomím, že nikdy nechceme svým hříchem zarmoutit našeho Pána, ublížit sobě nebo druhým, že hřích je zlo, s nímž si sami neporadíme, a proto na konci každého dne máme prosit Pána za odpuštění.

Před samotnou svatou zpovědí pak poprosíme o světlo Ducha svatého, aby nám připomněl naše konkrétní selhání. Zpověď neboli slavení svátosti smíření je setkání s Bohem. Setká-li se zpovídající u kněze s přijetím, který zprostředkuje odpuštění a smíření a představí Boha milosrdného, snáze prožije člověk i setkání s Bohem. Horší je, když se setkáme ve zpovědnici s nervozitou a netrpělivostí, možná s nějakými výtkami a předsudky, to může člověka slabého ve víře odradit a znechutit, ale měli bychom takového kněze především pochopit, že mnohdy tam sedí celé hodiny, např. na poutních místech, u zpovědnice dlouhé fronty a třeba spěchá na mši svatou, nebo má své třeba i velké zdravotní potíže a problémy i špatné zkušenosti s lidmi.

To bychom měli brát jako zkoušku naší trpělivosti a oddanosti Pánu a nemělo by nám to vzít radost, že dobrý Pán nám odpustil. Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? - říká Písmo svaté. Vždyť svátost smíření je setkání s otcovskou milosrdnou láskou, kterou potřebujeme zakoušet bez ohledu na to, jaký je ve zpovědnici kněz a bez ohledu na velikost svých hříchů.

A něco z mé osobní zkušenosti. Před mnoha lety, když jsem šla ke zpovědi, mne manžel povzbudil slovy „no, ta zpovědnice se bude celá otřásat, až tam vejdeš,“ to myslel pod tíhou mých hříchů. A věřte

tomu, měl pravdu. Když jsem klekla, zpovědnice začala vrzat a hýbat se, byla to ta parádní otevřená vyřezávaná, ale chatrná a já si hned vzpomněla na manžela.

Také jsem jednou dostala tak vyhubováno za lehký hřích od mladého kněze, až mne to překvapilo, ale moje víra to ustála. Říkala jsem si, to není možné, asi má ten kněz nějaký velký problém sám se sebou. Měl. Během krátké doby odešel z kněžství a oženil se.

Také dodnes pochybuji, ale to píší s nadhledem, zda na jedné velehradské pouti byl při me zpovědi vůbec kněz ve zpovědnici, zda tam nevklouzl někdo z toho množství poutníků, neboť jsem se nemohla srovnat s jeho názory na modlitbu a víru. I názory kněží mohou být různé a zase jsem to brala jako setkání s Bohem a odpuštění hříchů.

Když jsme byly na Svatém Hostýně s kamarádkou, sdělovaly jsme si dojmy a shodly jsme se. Nikdy jsme nic takového nezažily, to bylo opravdu viditelné setkání s Bohem milosrdným a laskavým, bylo to pohlazení po duši. Dlouho jsme z této svátosti smíření žily a bylo to velké povzbuzení do dalšího života na nelehké pozemské pouti. Laskavý a trpělivý kněz věnoval každému z nás hodně času, velmi mile nás přivítal, poděkoval a naslouchal, poradil a dal pokání a to na úkor svého času, když všichni kněží byli už voláni na oběd, on toho nedbal.

Mnohdy jsem vycházela ze zpovědnice se slzami v očích, ale jednou málem s výbuchy smíchu. Ve zpovědnici byl takový velmi staříčkový kněz a já mu za jeho krásné povzbuzení a vstřícná slova moc děkovala a řekla jsem mu ze srdce, že je dobrý a svatý kněz. A on ve vší vážnosti si zachoval chladnou hlavu a řekl mi: „Tak doneste ještě okuřovadlo a okuřte mě ze všech stran.“ No a to už jsem vybuchla smíchy. I taková může být zpověď. ■

Miloslava Zlatušková

Už dlouho jsem nebyl u svaté zpovědi, ale bojím se...

Často se ve svém okolí můžeme setkat s lidmi, kteří do kostela sice chodí, ale život ze svátostí jim až tolik neříká. Někteří tvrdí, že je to proto, že jim návštěva kostela stačí a svátosti už nepotřebují. U některých to však často může být i z obav ze svaté zpovědi. Ve své práci pastoračního asistenta jsem se v posledních letech setkal s několika krásnými svědectvími. Rád bych se s vámi podělil o dvě z nich.

Před časem k nám na Charitní domov nastoupila paní, která měla za sebou čerstvou zkušenost s prodělaným covidem. Tato žena byla v mládí vedena k víře, ale vlivem různých okolností do kostela chodit přestala. Povíдалa mi o tom, jak ležela v nemocnici a lékaři bojovali o její život. Kolem ní denně umírali lidé. Ve strachu o svůj život se začala obracet k Bohu a prosila jej o své uzdravení. Po nějaké době se jí opravdu ulevilo, ale protože žila sama a neměl se o ni kdo starat, byla přeložena do jiné nemocnice. Tam ji poprvé navštívil kněz a během rozhovoru jí nabídl možnost svatě zpovědi. Paní nejprve váhala, ale nakonec svolila a poprosila kněze, aby jí s tím pomohl, protože už mnoho let u zpovědi nebyla a neví, jak na to. Kněz rád souhlasil a pod jeho vedením se svatá zpověď opravdu uskutečnila. Když jsem se paní

zeptal na její pocity po udělení rozhřešení, řekla mi: „V ten moment jsem se cítila jako znovuzrozená. Pán Bůh mě zachránil a očistil a jsem mu za to vděčná.“ Od té doby se změnil i její postoj k víře. Po odchodu z nemocnice nastoupila k nám do domova. Zde se pravidelně účastní bohoslužeb. Jak sama říká: „Vše je teď pro mě nové, znovu se učím všechny modlitby, které jsem za ty roky zapomněla, ale jsem velmi šťastná a denně Pánu Bohu děkuji.“

Svou zkušenost se svatou zpovědí mi vyprávěla i další naše klientka. Patřila k těm, které v doprovodu pečovatelek vyrážely každoročně na pouť na Svatý Hostýn. Tam pokaždé, když pozorovala řady lidí u zpovědnice, zvažovala, že by i ona po dlouhých letech přistoupila ke svaté zpovědi. Dlouhé roky do kostela nechodila, ale dar víry, který dostala od svých rodičů, stále měla v sobě. Proběhlo několik dalších návštěv tohoto poutního místa a touha po svátosti smíření stále rostla, až se paní přece jen odhodlala. A jak to celé na ni zapůsobilo? „Po vykonání svaté zpovědi jakoby ze mě spadl velký kámen, cítila jsem najednou nepopsatelný vnitřní pokoj. Najít v sobě tu odvahu bylo velmi těžké, ale stálo to za to.“ ■

Jan Žalčík

Mikuláš a FILMAP – dík za milé kulturní zážitky

Chtěla bych v této nevládné době, kdy je určitě každý člověk rád a vděčný za jakoukoliv i malou radost, poděkovat panu Pavlu Ludvíkovi, kterého jsme poznali až po hlase, za důstojné ztvárnění postavy sv. Mikuláše po jedné prosincové nedělní mši. Byl to dobrý nápad a domnívám se, že mnoho dospělých mělo z této postavy větší radost než malé děti. Myslím, že čerti nám nechyběli, neboť těch je v životě dost i bez převleků a masek a do kostela nepatří. Když vidíme nastrojeného Mikuláše, jistě každý z nás zavzpomíná na

své vlastní dětství a radost prožitou z nadílky a také jakousi posvátnou úctu k této postavě.

Těž chci poděkovat panu Pavlovi Záleskému za filmový apoštolát, který se díky jemu koná každých čtrnáct dní v suterénu kostela a jsou zde promítány duchovně i historicky zajímavé filmy, mnohdy i s výkladem k tématu. Myslím, že každá radost a i každé společné setkání lidí má v dnešní době pro nás větší význam než v době před pandemií. ■

Jana Arbanová

Jaký máte vztah k politikům?

Každým rokem jedu aspoň jednou na Svatý Hostýn na pouť k Panně Marii. Nejsm zastáncem davových akcí, a jak mě to učili moji rodiče, tak pokračuji i já. Jdu ke zpovědi, na mši a pomodlit se u obrazu za oltářem. Samozřejmě je i návštěva křížové cesty, zajít na oběd, koupit něco domů z Hostýna a na závěr nabrat vodu a zpátky domů.

Velmi ráda jsem chodila ke zpovědi za otcem Měsícem. Tento staříčkový pan farář sedával ve zpovědnici hned za vstupními dveřmi. Měl vždy spoustu zkušeností a rad, jak se vypořádat i se složitými situacemi.

Jednou jsme spolu hovořili o politických a o tom, jak je těžké se ovládat, když vyhlášují nesmysly, kterými se máme řídit. Usmál se při tom, natáhl ruku někam za sebe a podal mi modlitbu za politiky, o kterou se chci s Vámi podělit. Když už taková modlitba existuje v tištěné formě, tak se zdá, že je asi hodně věřících, co se vztahem k politikům mají problémy.

Je třeba se stále modlit nejen za naše politiky. Zdá se, že duch blbosti vládne celým světem ve všech politických sférách. ■

Eva Procházková

Modlitba za politiky

Hospodine, ty neustále prokazuješ své milosrdenství těm, kdo v tebe doufají.

Prosím tě za ty, jejichž posláním je spravovat věci veřejné a nést odpovědnost za obecné blaho.

Daruj jim ctnost moudrosti, aby dovedli rozlišovat mezi dobrem a zlem.

Dej, ať dokážou rozeznávat, v čem spočívá pravé dobro společnosti, a umí volit přiměřené prostředky k jeho uskutečňování.

Daruj jim ctnost spravedlnosti, aby byli schopni respektovat práva každého a svým jednáním přispívali k dobrým mezilidským vztahům. Dej, ať jsou jejich skutky v souladu s jejich slovy a ať jsou jejich slova přímá a srozumitelná.

Daruj jim ctnost mírnosti, aby nejednali popudlivě a na základě svých vášní, ale podle rozvázného a zralého úsudku. Ať se ve své práci neřídí touhou po vlastním prospěchu a hmotném zisku, ale úsilím o pravé dobro.

Daruj jim ctnost statečnosti, aby byli v úsilí o dobro pevní a vytrvalí. Pomáhej jim, aby se dokázali obětavě nasazovat za spravedlnost a byli schopni zdolávat i překážky, které stojí v cestě k dosahování dobrých cílů.

Hospodine, osvěcuj všechny politiky svým světlem, ať upřímně hledají pravdu, usilují o pravé dobro a životem podle svého svědomí směřují k tobě, jenž jsi svrchovaným Pánem celého světa.

Modlitba na nádraží

Nedávno jsme byli v promluvě vyzváni, abychom se více ponořili do modlitby tím, že nebudeme pasivně přeříkávat známé texty, ale aktivně vyhledáme něco, čím se naše duše obohatí. Tento názor je jistě správný. Snažím se o to i já. Ale zároveň je pro mne velmi důležité, aby moje rty dokázaly automaticky pouštět slovo za slovem bez jakéhokoli většího soustředění. Zní to jistě podivně. Kolik je však situací, kdy chceme v tomto hlučném světě být s Bohem, ale okolní svět nám to znemožňuje?

Stojím v nádražní hale a čekám na odjezd vlaku. Z reproduktorů se opakovaně ozývá, že vlak je opožděn. Minuty naskakují, lidé to rozhořčeně komentují, amplion neutichá. Čas se vleče. Chci toho využít a být Bohu blíž. To je ta chvíle, kdy zautomatizovaný text plyne sám a hluk okolí jeho tok vůbec nenaruší. Najednou je lhostejné, kdy vlaková souprava najede na nástupiště. Ať si klidně mešká, já mám svou chvíli, kterou nepotřebuji měřit na minuty. Naopak, čím déle, tím lépe. Zúročím chléb i desátky.... ■

Eva Šídová

Okénko papeže Františka

Milí přátelé FOMu! Tak jsem přemýšlela, co bych si tak na závěr masopustu dala dobrého od papeže Františka? (Uzávěrka tohoto čísla je totiž ještě před Popeleční středou.) A je to tady! V nabídce má Svatý otec „Boží milosti!“ Tak tomu přeče nejde odolat! Vzpomněla jsem si, jak moje babička touto dobou dělávala výborné „boží milosti“ a podělila s nimi půl dědiny, hlavně tedy maškarní průvod. Milosti se přímo rozplývaly na jazyku. A tyto duchovní dobroty nabízí papež František v jednom z kázání, které jsem si mohla přečíst v mobilu v aplikaci PAPEŽ FRANTIŠEK. Tak si nabídněte, určitě se vám v postní době (a nejen v ní) budou hodit.

„Prožíváme dobu plnou protivenství. Prosme o Boží milost, abychom na protivenství pohlíželi jinýma očima. Prosme o sílu, abychom jimi procházeli v mírném a důvěryplném mlčení, které očekává Pánovu spásu, aniž bychom si stěžovali a reptali, aniž bychom se dali zarmoutit. Každý z nás k tomu potřebuje dozrát. Je složité zachovat klid a trpělivost, když se střetáváme s problémy. Vkrádá se podrážděnost a často se dostavuje sklíčenost. Vidíme vše černě a zdá se, že život je nepřetržitým řetězcem pohrom.

To, co se zdá trestem, se ale projeví jako milost a jako nový důkaz Boží lásky k nám. Je třeba mlčky očekávat Pánovu spásu – neklábosit pořád, být zticha – je to umění na cestě ke svatosti. Pěstujme je, v dnešní době je cenné! Nyní více než kdy jindy neposlouží křičet, působit rozruch či zatřpknout, nýbrž je potřeba, aby každý svým životem svědčil o víře, která je poddajným a nadějeplným očekáváním. Křesťan neumenšuje závažnost utrpení, avšak pozvedá zrak k Pánu a pod údery zkoušky v Něj důvěřuje a modlí se za trpící. Jeho oči se upírají k nebi, ale ruce se vztahují k zemi, aby konkrétně sloužily bližnímu, i v čase smutku a temnoty. Pán dopouští,

abychom se vydali úžinami nikoli proto, aby nás opustil, nýbrž aby nás provázel.“

Tato Františkova slova jsem vybrala proto, že mě posilnily, utěšily, znovu nasměrovaly a obcerstvily, když jsem začala pod vlivem špatných zpráv propadat malomyslnosti, že v tomto světě už je snad všechno špatně. Tak třeba někdy zakoušíte taky takovou chvíli a pomůže vám to ji překonat, zvednout hlavu k nebi a jít dál. A protože je dnešní FOM zaměřený na svátost smíření, můžeme si pro zpytování svědomí z Františkových slov určitě všichni něco vzít.

Ještě jsem objevila něco „na tělo“ v další katechezi papeže Františka, tak to dopisuju, stojí to za to. Zanedlouho bude svátek sv. Josefa a František připomíná, jak se od tichého Josefa máme učit pěstování ticha: „Dát Duchu příležitost, aby nás obnovoval, utěšoval a napravoval. Každý z nás se musí podívat do svého nitra: často děláme nějakou práci, a sotva ji dokončíme, už šátráme po mobilu, abychom dělali zase něco jiného, a takhle je to s námi pořád. A nepomáhá nám to, nutí nás to sklouzávat k povrchnosti. Ticho dává prostor pro moudrost a reflexi. Ticho dává užitek našemu srdci, uzdraví také naše jazyky, naše slova a především naše rozhodnutí. Je totiž třeba správného slova a někdy se radši kousnout do jazyka je lepší, než říkat hlouposti. Jazyk je sice malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi. Jím velebíme Pána a Otce, a jím zlořečíme lidem, stvořeným k obrazu Božímu. Zamysleme se trochu nad tím, kdy jsme zabijeli jazykem, zastyděli bychom se!“ ■

Marie Čechová

Křty a pohřby za poslední období

Křty dětí: Marián Josef Chudý

Pohřby: Marie Gažiová, Božena Navrátilová, Jiří Zlámal, Milan Ondra, Miroslav Uličný, Stanislav Mikel, František Batěk

Tříkrálová sbírka skončila úspěšně

V sobotu 8. ledna proběhla ve většině obcí v působnosti Charity Otrokovice tradiční Tříkrálová sbírka. Lidé se tak po roční pauze mohli těšit na osobní setkání s koledníky, kteří do jejich domovů přišli popřát do nového roku 2022. Jen ve třech místech (Komárov, Halenkovice, Kvítkovice) koledování nebylo možné. Právě tam, ale i v ostatních obcích Charita po loňské zkušenosti rozmístila statické pokladničky.

Tentokrát koledníci mohli vyrazit i do terénu a tváří v tvář se setkat s lidmi a osobně jim popřát do nového roku. Ulice Otrokovic putovalo 22 kolednických skupinek. Z tváří všech koledníků i jejich vedoucích bylo patrné, že lidé jejich návštěvu přivítali s radostí. Svou štedrostí pak potvrdili známou pravdu, že právě v časech těžkých se dokážeme více semknout a pomáhat si. To dokládají i výsledky letošní sbírky. Celková částka vystoupala na 738 828 Kč. Je důležité říct, že podle pevně daného klíče připadne 65 % z této částky přímo otrokovické Charitě.

Tyto prostředky budou využity na přímou pomoc konkrétním žadatelům z našeho okolí i na některé projekty jednotlivých služeb místní Charity.

Všem dárcům patří velké díky za jejich přízeň, koledníkům i jejich vedoucím za účast, i všem ostatním dobrovolníkům, kteří jakkoli pomohli s přípravami i hladkým průběhem sbírky.

Děkujeme, že pomáháte s námi. ■

Jan Žalčík

Město (obec)	Vybráno Kč
Žlutava	46 093
Pohořelice	38 336
Halenkovice	23 425
Oldřichovice	16 879
Tlumačov	71 214
Komárov	9 170
Napajedla	166 837
Spytihněv	71 144
Otrokovice	294 607
Vitar Zlín	1 123
CELKEM	738 828

Ze zážitků tříkrálových koledníků

Když nám v prvních pěti domech neotevřel vůbec nikdo, připadali jsme si jako Josef s Marií, když v Betlémě marně chodili dům od domu a hledali nocleh. Naštěstí nás v šestém domě přijali tak vřele, že nás to všechny povzbudilo, a pak už šlo vše hladce. Bylo fajn, že jsme koledovali přímo v ulici, kde bydlíme, a mohli jsme tak s upřímností popřát našim sousedům vše dobré do nového roku.

I když lidé otvírali o něco méně než dříve, vždy jsme se snažili s radostí zazpívat a potěšit je. Pokud měl někdo velkou předzahrádku, nebo dlouho hledal peněženku, vyslechl si hned všechny sloky naší koledy.

Zvláště starší sousedé měli opravdu neskrývanou radost z naší návštěvy a

notovali si s námi. Někteří si postesklí, jak je to v dnešní době těžké. I na slzičky došlo, když jedna paní vzpomínala, že v loňském roce přišla o maminku a že jí jistě chybělo to tříkrálové požehnání. Naopak mě překvapilo, že ač tu bydlíme už téměř 10 let, některé obyvatele naší ulice jsem viděla snad poprvé v životě. Naše koledování se tak stalo krásnou příležitostí k tomu, abychom se seznámili.

Lidé byli opravdu štedří. Zvláště tam, kde by to člověk nejméně čekal. Samy děti si toho všimly a vzpomněly na biblický příběh o chudé vdově, která, ač darovala jen pěťák, dala veškeré své živobytí a tím i mnohem víc než ti, kteří dávali ze svého nadbytku. ■

Anička Janotová

Ze synodálních skupinek

- Překvapilo mě, kolik různých názorů a pohledů na stejnou věc může být. Většinou to nebyly názory nějak protichůdné, spíš pohled z mnoha různých stran.
- Přes počáteční obavy zúčastněných, jak asi bude probíhat první setkání v synodálním společenství, jsem nakonec byla velmi mile překvapena pečlivě promyšlenou přípravou všech ve skupince. Na zvolené synodální téma byly názory v podstatě jednotné. Skupinka se zcela shodla v tom, že v naší farnosti jsou pro nás velkým duchovním i lidským přínosem živá společenství, která nás všechny sblížují, posilují ve víře a k hlubšímu prožívání života s Ježíšem.
- Jedna z účastnic našeho setkávání své pocity vyjádřila slovy: na každé setkání v našem společenství se moc těším a v naší farnosti si připadám jak „v nebi“.
- Myšlenka z naší skupinky: Víím, že Bůh existuje, že je naším Otcem, proč bych se ho tedy měl bát? Nebojím se ho, ale respektuji!
- Církev se musí otevřít celé společnosti, musí dát jasně najevo, že je zde nejen pro katolíky, ale pro všechny lidi bez ohledu na to, k jaké církvi, k jaké sociální vrstvě, k jaké politické straně, k jakému spolku přináležejí.
- Naše skupinka byla složena z mladších členů farnosti. Já sama se přihlásila s mírnou obavou, jak to vše bude probíhat, jestli budeme mít k takovým tématům vůbec co říct. Byla jsem ale velmi mile překvapena. Již výběr témat byl dlouhý proces, protože nás skoro každé něčím oslovilo a dlouze jsme o něm diskutovali. Zjistila jsem, že i mladším lidem není budoucnost církve lhostejná a mají zájem přemýšlet nad těmito tématy.
- Druhý člověk se nám nemá stát projektem, musím být v pozici bratra, ne „manažera“. Máme přicházet jako ti, kdo dávají naději, rozpoznat svou roli, otevřít dveře Pánu a neovládat druhé.
- Od synody jsem neměla žádné přehnané očekávání, ale velmi příjemně mě překvapila! Naše názory ve skupině byly většinou času podobné a na spoustě věcí jsme se shodli. Zároveň ale zaznělo mnoho zajímavých myšlenek a postřehů a bylo super poslechnout si, jak i přes podobné názory každý vnímáme danou problematiku malinko z jiného úhlu. Donutilo mě to se nad tím pozastavit a nahlédnout na to z pohledu, který by mě jinak pravděpodobně ani nenapadl. UVědomila jsem si, jak je důležité vnímat názory druhých a snažit se je opravdu pochopit. Za sebe (a myslím, že i za celou naši skupinku) rozhodně hodnotím synodu kladně!
- Byla jsem příjemně překvapena z velkého zájmu podílet se na synodalitě. Závěr, na kterém jsme se všichni shodli: církev by měla být živá, otevřenější a srozumitelnější a záleží jen na nás, co pro to sami uděláme. Konat podle Boží vůle, ne podle svých představ. Je nutné proto naslouchat Duchu svatému, rozlišovat, rozjímat nad Písmem a uvažovat o službě, ke které nás Pán zve, nejlépe společně v malých skupinkách farnosti. Po vzájemném naslouchání bylo vysloveno více přání, připomínek a názorů. Jeden z nich: oslovme širokou veřejnost prostřednictvím medií a pozvěme všechny na večery chval, které by mohly být častější.
- Při diskusi na téma naslouchání jsme došli k „překvapivému“ závěru, že naslouchat moc neumíme. Ale nejen to, ani dialog nám nejde, je v krizi. A dobrali jsme se i možného důvodu, proč to tak je: žijeme v době inflace slov, slova ztrácejí svůj obsah a tak jim často nevěnujeme pozornost. Musíme se polepšit a slova více rozlišovat.
- Naše synodální setkání bylo setkání lidí, kteří by se spolu za běžných okolností asi nikdy nesetkali, společná modlitba, zajímavé příběhy ze života ve víře, životní moudrost starší generace, různorodost názorů na stejné téma, dialog o možnostech zlepšení života ve farnosti, a nejen to... ■

Tlukot na dveře mi otevřel okna

Jsou regiony v naší zemi, kde není snadné pravidelně navštěvovat mši svatou. Blahořečím technickému pokroku, který mi umožní sledovat aktuální rozpis na webových stránkách různých farností v okolí... Kdysi se mi přihodilo toto:

Byla letní neděle, všichni členové početné domácnosti odcestovali za prázdninovými radovánkami. Ideální čas pro mě: ztlížit se, rozjímat a světit se kněží s tím, co mě tíží. Pravidelný rozpis mši však měl výjimku. Neděle se shodovala s oslavou svatých Cyrila a Metoděje, o čemž se dovidám až na místě.

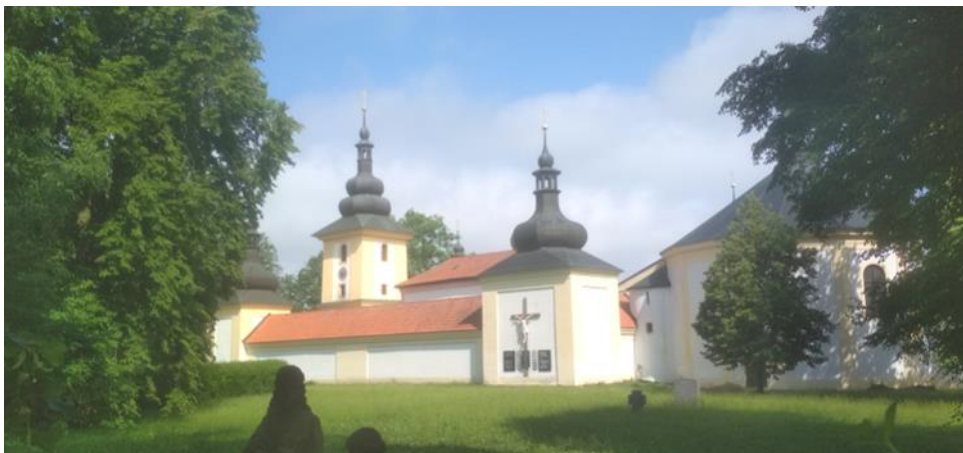
Otec Vilém, pod jehož farnost spadá i malý venkovský kostelík, kde právě stojím, slouží cyrilometodějskou mši ve „svém“ domovském chrámu. Nyní už vím, proč nikdo nepřichází. To se občas stává, že dorazí jen kněz. V oblasti, kde původní obyvatelstvo bylo po válce odsunuto,

kostely zubem času a nezájmu chátrají.

Na vývesce je aktuální číslo Poutníčku (něco jako FOM) a v tiráži telefonní kontakt na kněze. Osmělím se a pomalu vyfukávám číslo. Je to poprvé, kdy budu mluvit s knězem mobilním telefonem. Jak začít? Touha po mé přítomnosti v Božím příbytku byla tak silná, že uzamčené dveře kostela spustily proud slz a stáhly hrdlo. Každý kněz je vnímavý člověk, který pozná, co hříšníka tíží a po čem touží. Poznal to i otec Vilém, když slyšel v telefonátu můj roztřesený hlas.

Ač jsem marně pomyslně tloukla na dveře, otevřela se mi okna. Mše se sice tu neděli nekonala a hříšníku se nedostalo rozehřešení. Ovšem je zde spousta dalších dní. Dni s otevřenými okny, do kterých nahlédnu. Pak dorazím včas tam, kam mám, a klika na dveřích povolí. ■

Eva Šídová

Poutní místo Maria Loreto ve Starém Hrozňatově u Chebu

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Martina Fabriková. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Jana Ludvíková. Uzávěrka dalšího čísla: 27. 3. 2022. Vydání dalšího čísla: 10. 4. 2022.